

Nieuwsbrief nr 2 - juni 2010

Beste lezers,

De tijd gaat snel....binnenkort is het weer 26 juni, de nationale feestdag van Madagascar en wel een speciale uitgave : "50 jaar onafhankelijkheid".

Er lijkt jammer genoeg weinig reden tot vieren. Sinds februari 2009 is het grote eiland verzonken in een diepe politieke crisis die nog steeds geen uitweg kent. Verscheidene internationale en nationale bemiddelaars betraden het podium in Maputo, Addis Abeba, Pretoria zonder resultaat.

Soms lijkt het wel of we verder van een oplossing zijn als ooit te voren.

De president van de overgangsregering lijkt de wanhoop nabij, heeft alle respect verloren bij de bevolking en al wordt er in de wandelgangen gefluisterd dat hij klaar is om de handdoek in de ring te gooien... het lijkt moeilijk gezien de druk waaronder hij staat; velen willen de laatste graantjes van de crisis meepikken. De drie bewegingen, elkeen geleid door ex-presidenten –ook wel de dinosauriërs genoemd - zijn niet bereid tot compromis en dus verzetten ze voor de zoveelste keer de langverwachte presidentsverkiezingen die ooit op een dag zullen leiden tot de 4^e republiek.

Madagascar het 3^e grootste eiland ter wereld, nu niet enkel geografisch geïsoleerd maar ook niet langer lid van African Union, SADC (Southern African Development Community) en Indian Ocean Commission. Tal van sancties treffen het eiland en zijn bevolking. Grote donoren zoals WereldBank, USAID en de Verenigde Naties en nu ook de Europese Unie bevriezen hun fondsen, investeerders blijven weg, toeristen al evenzeer en tal van NGOs zijn vertrokken of staan op standby. Intriest!!

Op eigen bodem komen de kleinste kantjes van de mensheid naar boven. Het leger is verdeeld en raakte recent slaags met het hoofd van de rijkswacht waarbij doden vielen. De huidige politici roven de al bijna onbestaande staatskassen leeg want in zeeën van onzekerheid is 1 ding duidelijk – hun macht is van korte duur in deze overgangsregering dus : rapen wat er te rapen valt. De corruptie is alomtegenwoordig tot op het laagste niveau. Studenten in de brousse blijven thuis want leraars komen niet opdagen in talrijke scholen gezien er geen controle meer is en weinig motivatie. Sommige ambtenaren worden al maanden niet meer betaald. De laatste primaire regenwouden worden leeggeroofd van kostbare boomsoorten zonder enige actie. Er is geen enkele naleving van wetten, geen centraal gezag dat wordt gerespecteerd en profitaat is alom tegenwoordig. De kwaliteit van de infrastructuur (wegen en bruggen) was al niet om over naar huis te schrijven maar is nu helemaal overgeleverd aan complete verwaarlozing. De ariary, de nationale munteenheid, verzwakt en de basis levensmiddelen worden duurder en duurder Kortom geen lachertje voor de gemiddelde malgache, die al balanceert op de armoede grens .

Enkele concrete voorbeelden waarbij ik grote ogen opzette:

-In heel het land was er algemene staking van artsen in staatshospitalen van december 2009 tot april 2010. Zieken stierven bij de vleet voor de gesloten poorten.... Complete schending van mensenrechten. Wie zich geen private artsen kan veroorloven (90% van de bevolking) moet zelf de gevolgen maar dragen. De reden van staking waren de lage lonen en het moet gezegd worden, artsen die jaren aan de universiteit studeren, verdienen minder dan politieagenten die enkel hun baccalauréat gehaald hebben. Dat kunnen we nog begrijpen. Maar toegang en zorg weigeren aan zij die nergens anders heen kunnen dat is me een aantal straten te ver. Solidariteit is ver te zoeken tegenwoordig, elkeen voor zich...

-De burgemeester van de economische hoofdstad van het land (Tamatave) had autopech en blijkbaar beschikte hij niet over de nodige middelen om het op te lossen. Dan besloot hij maar gedurende 1 maand beslag te leggen op de enige ambulance in de stad en deze in te zetten voor zijn persoonlijk vervoer. Hij is dan wel arts maar uiteraard niet practiserend. Hij is ondertussen vervolgd voor fraude en op de vlucht.

-In alle universiteiten van Madagascar wordt er gestaakt door de studenten. Ze krijgen een maandelijkse beurs van 21 000 Ariary (7 EURO) waarvan ineens 6 000 Ariary werd afgehouden omwille van nood aan besparingen. Het toeval wilde dat ik op dat moment de jury van twee thesissen moest voorzitten toen de situatie uit de hand liep. Gelukkig was ik samen met 2 andere proffen... het grote protest en de opstand was geluwd na de komst van 100 militairen (there is no love lost between the army and universities here!) maar ze hadden de ingangspoort gesloten en waren vertrokken dus daar stonden wij dan voor de barrière.

Professor Eustache, een van onze medewerkers haalde zonder te verpinken en dus blijkbaar naar alle gewoonte, hamer en beitel uit zijn koffer om de barrière te forceren en dit onder toezien van een hele batterij militairen ...ze stonden erbij en keken ernaar.

-Er werden sinds de crisis 4 bureau's van "DREF" (Direction Regional Environnement et Forets) in brand gestoken – excuses typfoutje – "ze vatten per ongeluk vlam" – en hiermede ging alle bewijs van illegale houtkap en dierenhandel in vuur en vlam op. Zeer toevallig. Sinds er geen buitenlands geld meer binnenkomt en er geen nieuwe investeringen zijn, zijn fauna en flora van Madagascar actueel één van hun grootste rijkdommen. Schrijnend! Iedereen spreekt over hoe de verkiezingscampagnes gefinancierd zullen worden met het 'rosewood' geld. Klein fait divers – onlangs waren we bij DREF op zoek naar archieven over ons Park Ivoloïna. De archivaris was zo eerlijk om te bekennen dat er 'plaatsgebrek' was in hun burelen waarop de beslissing was genomen van alle documenten daterend van voor 1980 in brand te steken.....bosbranden, accidentele branden, archiefbranden ...moet kunnen! Au revoir patrimoine historique et naturel....

De realiteiten of zal ik zeggen 'surrealiteiten' zijn vaak eerder de regel dan de uitzondering hier, vooral nu tijdens de crisis. Het is geenszins mijn intentie om hier een compleet deprimerend en inktzwart verslag neer te pennen maar het leek me toch nuttig om even 'het dagdagelijks kader' te schetsen waarin de NGOs of lokale associaties moeten werken. En dus ook HELP, de associatie, waaraan ANFoundation tot hertoe haar steun verleent. HELP spitst zich vooral toe op basis gezondheidszorg, voedselverdeling tijdens crisissen en onderwijs voor de armsten.

Een aantal maanden geleden had HELP de handen in het haar tijdens een dengue en malaria-epidemie gezien de hospitalen niet toegankelijk waren. Op zo'n momenten wordt er geroeid met de riemen die men heeft, worden alle contacten aangesproken en probeert men zo goed en zo kwaad mogelijk zelf steun en verzorging te geven aan hen die dit het meest nodig hebben. Niet altijd evident om de juiste keuzes te maken want er zijn zoals altijd veel meer noden dan middelen. "Poverty is about impossible choices". HELP bereidt zich momenteel voor op afsluiting van dit schooljaar en de selecties voor de nieuwe leerlingen van het volgende jaar. HELP is gekend voor zijn "Education for All" Programma, erkend door de UNDP – ontwikkelingsprogramma van de Verenigde Naties. Dit programma streeft ernaar kinderen die nooit toegang gehad hebben tot school een 'gecompacteerd' speciaal leerprogramma aan te bieden zodat de kinderen achteraf bekwaam zullen zijn om in het normale schoolsysteem te worden opgenomen. Dit vergroot hun kansen op een betere toekomst. Anderzijds zijn er voor de oudere kinderen ook opleidingen tot een stiel die hen bekwaam maken een job uit te oefenen, onafhankelijk te zijn, het leven aan te kunnen. HELP is tevens de leidende NGO van ACAT "Samborafia" (Help of Refuge), een netwerk van 18 lokale organisaties die allen werken rond kinderrechten.

Laten we eerlijk zijn, kleinschalige initiatieven zoals deze zullen de wereld niet veranderen, ze helpen ons al evenmin uit de eindeloze politieke crisis, maar ze betekenen ENORM VEEL in het leven van diegenen die hierdoor toegang krijgen tot gezondheidszorg en onderwijs en kunnen een sprinkplank zijn naar een betere toekomst voor hen. Moge deze lichtbakens in de duisternis anderen inspireren en hopelijk op een dag meer algemeen toegepast worden door een overheid die haar eigen volk boven eigen belang stelt. Madagascar heeft nog een lange weg voor de boeg, maar zoals het spreekwoord juist zegt 'l'espoir est le dernier à mourir !' Ondertussen wordt er stilaan een nieuwe generatie gevormd die hopelijk ooit zelf aan de top geraakt en zich zal herinneren vanwaar ze komt....en dan HORIZONTEN VERLEGT !

ANFoundation bestaat nu een jaar en ik plan een bezoek aan België begin juli en hoop jullie in klank en beeld en in levende lijve meer te kunnen vertellen over ANFoundation, over HELP, over Madagascar en vooral over diegenen wiens leven jullie beroeren en die dankzij jullie steun een zicht op een toekomst hebben. Met een klein gebaar kom je een heel eind in Madagascar. Ik dank jullie wederom voor jullie steun en vertrouwen en kijk ernaar uit jullie in persoon te ontmoeten.

"We cannot get Africa out of poverty. Yet we can help give Africans a better chance to do it themselves"
Giles Bolton - Aid and other dirty business – 2007

An

An Bollen, Ph.D. - Madagascar Fauna Group - Program Manager - BP 442 Toamasina (501) -
Madagascar - Tel Buro +261205330842 - Mobile +261325400307- madana44@yahoo.com

Weblog : <http://anbollen.wordpress.com> / Website: <http://www.savethemur.org/about-staff.htm> Website : <http://www.helpmg.org>

NIEUW AN Foundation BANKNUMMER: 735-0229272-49 IBAN BE 97 7350 2292 7249 BIC : KREDBEBB